

друго средство за правна защита, за да предяви правото си срещу обвиняемия, поради което дори не е възможно да се гарантира правото ѝ на поправяне на вредите, като се удовлетвори от имуществените права на обвиняемия съгласно член 50 от Наказателно-процесуалния кодекс, като по този начин *de facto* вземането ѝ става несъбираемо?

- 3) Следва ли понятието „едно и също предприятие“, съдържащо се в член 2 от Регламент (ЕО) № 994/98 ⁽⁵⁾ на Съвета от 7 май 1998 година във връзка с член 2, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 69/2001 ⁽⁶⁾ на Комисията от 12 януари 2001 г. да се тълкува само формално, в смисъл, че е необходимо и достатъчно да се установи, че съответните дружества имат самостоятелна правосубектност по силата на националното право, за да е възможно на всяко от тези дружества да се отпусне държавна помощ в размер до 100 000 EUR, или определящият критерий са фактическите условия на работа и управление на тези дружества, притежавани от едни и същи лица, чрез които те са свързани като система от дъщерни дружества, управлявани от дружество майка, макар да имат собствена правосубектност въз основа на вътрешното право, поради което трябва да се разглеждат като съставляващи „едно и също предприятие“ и като едно цяло могат само веднъж да получат държавна помощ в размер до 100 000 EUR?
- 4) За целите на Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности ⁽⁷⁾ от 26 юли 1995 година, означава ли терминът „вреда“ [като следва да се поправи] само онази част от неоснователно получените средства, която е пряко свързана с измамното поведение, или означава също така действително направените и надлежно документиран разходи и използването на помощта, когато доказателствата сочат, че разходването им е било необходимо за прикриване на измамното поведение, забавяне на разкриването на измамното поведение и за получаване на пълния размер на предоставената държавна помощ?

⁽¹⁾ Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета (ОВ L 315, 2012 г., стр. 57).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) 1260/99 на Съвета от 21 юни 1999 година за определяне на общи разпоредби за структурните фондове (ОВ L 161, 1999 г., стр. 1).

⁽³⁾ Регламент (ЕО) № 1681/94 на Комисията от 11 юли 1994 година относно нередностите и събирането на неправомерно платени суми в рамките на финансирането на структурните политики, както и организирането на информационна система в тази област. (ОВ L 178, 1994 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 9).

⁽⁴⁾ Становище на наказателната колегия на Najvyšší súd Slovenskej republiky от 29 ноември 2017 г.

⁽⁵⁾ Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета от 7 май 1998 година по прилагането на членове 92 и 93 от Договора за създаване на Европейската общност към някои категории хоризонтална държавна помощ (ОВ L 142, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 31).

⁽⁶⁾ Регламент (ЕО) № 69/2001 на Комисията от 12 януари 2001 година за прилагане на членове 87 и 88 от Договора за ЕО спрямо помощта *de minimis* (ОВ L 10, 2001 г., стр. 30).

⁽⁷⁾ Конвенция, съставена на основание член К.3 от Договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ, C 316, 1995 г., стр. 498, Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 12, стр. 51).

Преюдициално запитване от Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Франция), постъпило на 13 август 2019 г. — BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Дело C-609/19)

(2019/C 348/13)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Страни в главното производство

Ищец: BNP Paribas Personal Finance SA

Ответник: VE

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 4, параграф 2 от Директива 93/13 ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че клаузите, които установяват плащането на вноски с фиксиран падеж, погасяващи първо лихвите, и предвиждат удължаване на срока на договора и увеличаване на вноските за погасяване на салдото по сметката, като това салдо [може да] нарасне значително в резултат от колебанията на валутните курсове, представляват основния предмет на кредит, деноминиран в чуждестранна валута и подлежащ на погасяване в национална валута, и не могат да се разглеждат поотделно?

- 2) Трябва ли член 3, параграф 1 от Директива 93/13 да се тълкува в смисъл, че клаузите, които установяват плащането на вноски с фиксиран падеж, погасяващи първо лихвите, и предвиждат удължаване на срока [на договора] и увеличаване на вноските за погасяване на салдото по сметката, което може да нарасне значително в резултат от колебанията на валутните курсове, създават значителна неравнопоставеност между правата и задълженията на страните по договора, по-специално доколкото излагат потребителя на несъразмерен курсов риск?
- 3) Трябва ли член 4 от Директива 93/13 да се тълкува в смисъл, че налага яснотата и разбираемостта на клаузите в договор за кредит, деноминиран в чуждестранна валута и подлежащ на погасяване в национална валута, да се преценява, към момента на сключване на договора, чрез позоваване на предвидимия икономически контекст, в настоящия случай последиците от икономическите затруднения в периода 2007—2009 г. за колебанията на обменните курсове, предвид на експертния опит и познанията на специалиста — кредитодател и неговата добросъвестност?
- 4) Трябва ли член 4 от Директива 93/13 да се тълкува в смисъл, че налага яснотата и разбираемостта на клаузите в договор за кредит, деноминиран в чуждестранна валута и подлежащ на погасяване в национална валута, да се преценява въз основа на това дали кредитодателят, разполагащ с експертния опит и познанията на специалист, е съобщил на потребителя информация, и по-специално информация в числа, която е чисто обективна и абстрактна и не отчита икономическия контекст, способен да повлияе върху колебанията на обменните курсове?

(¹) Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

**Жалба, подадена на 21 август 2019 г. от Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda.
срещу решението, постановено от Общия съд (втори състав) на 28 юни 2019 г. по дело T-64/18,
Alfamicro/Комисия**

(Дело C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Език на производството: португалски

Страни

Жалбоподател: Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (представители: G. Gentil Anastácio и D. Pirra Xagere, advogados, и M. Stock da Cunha, advogada estagiária)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението на Общия съд по дело T-64/18 (¹),
- да се отмени решение C (2017) 8839 окончателен на Комисията от 13 декември 2017 г.,
- да се осъди Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят сочи, че правното основание на вземане е самият договор. Вследствие на това, при положение, че Комисията може да предяви претенциите си в производството по установяване на вземанията, но не ги е предявила, тя не може след постановяване на решението да издаде изпълнителни основания за неизплатени вземания.

Комисията е действала чрез злоупотреба с власт.

В установителното решение (T-831/14) (²) Общият съд се произнася по вземането на Комисията, произтичащо от споразумение за отпускане на безвъзмездни средства, а не както неправилно приема понастоящем Общият съд по недопустимите разходи за периода, обхванат от одитната проверка.